

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APĂRE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ SUB CONDUCEREA D-ilor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, C. MEITANI,
N. POLIZU-MIȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

Tabla de materii pe anul 1924 fiind apărută se va trimite abonaților cari au achitat abonamentul, fără altă plată suplimentară.

Dim. G. Maxim. — Sistemul legii române din 1924 privitor la naționalitatea Româncei căsătorită cu un străin.

Jurisprudența Română. — Curtea de Apel din București S. I. Perimare. — Părăsirea instanței. — Oficiul plăților externe. — Dacă intervenirea acestui oficiu împiedică curgerea perimării. (Barlan și Jones Ltd cu Nathan Rosenberg).

Curtea de apel din București, secția III. — Aceiași speță cu mai sus, soluție contrară.

Judecătoria Ocolul Ciocina (Ialomița). — Infracțiune colectivă. — Mulțime delicventă. — Iresponsabilitatea parțială.

Sistemul legii române din 1924

privitor la naționalitatea Româncei căsătorită cu un străin

1). *Influența căsătoriei asupra naționalității femeii. Regula tradițională. Femeia urmează condiția bărbatului.* 2). *Articolele 19 din cod. civ. român și legea franceză din 1889. Denationalizarea femeii după această ultimă lege.* 3). *Situațiunea Româncei căsătorită cu un străin în discuțiunea Adunărilor legislative române din 1924 în comparațiune cu Propunerile făcute în Camera și Senatul francez în 1922 și 1924. Sistemul propriu al legii române față de propunerile franceze. Superioritatea logică a sistemului legii române. Contrar tradiției, legea nouă permite româncei să rămână la naționalitatea veche, în caz de manifestare formală a voinței sale.* 4). *Art. 38 din lege și unitatea naționalității în familie. Ordinea publică. Motivarea sistemului; admis de raportorul Camerei d. Vladimir Athanasovici. Netemeinicia criticii d-lui deputat Iunian. Omagii legiuitorului român care a introdus un sistem rațional.* 5). *Complectarea lacunei codicelui civil prin redactarea art. 38 în sensul că româncea pierde naționalitatea numai dacă câștigă pe aceea a bărbatului.* 6). *Lacuna legii noi privitoare la nereglementarea conflictelor între bărbat și femeie. Dispozițiile proiectului francez.* 7). *Naturalizarea femeii.* 8). *Autorizarea bărbatului. Necesitatea autorizării după părerea Profesorului Alexandresco.* 9). *Autorizarea fiind de ordine publică.*

este cerută chiar soției a cărei lege personală nu prevede această măsură. Opinia contrară a d-lui Alexandresco și a marelui părți din jurisprudență. Opinia Comisiei de naturalizare. Argumente. 10). *Necesitatea suprimării autorizării în aplicațiunea principiului egalității sexelor, proclamat de noua Constituție.*

1). Căsătoria are influență asupra naționalității pentru femeie; iar, în ce privește pe bărbat, nu este discuțiune, el și păstrează naționalitatea ce avea și înainte de căsătorie.

Dar chiar pentru femeie chestiunea este mult discutată, mai ales în ultimul timp, întru cât, în soluțiunea ce urmează a se da, sunt în colisiune două principii: în primul loc, necesitatea unității de naționalitate în familie, în interesul armoniei și bune înțelegeri dintre soți, și apoi, libertatea individuală, care proclamă imperios dreptul femeii de a rămânea în naționalitatea sa de origină, chiar dacă este căsătorită cu un străin; fiecare individ din societate având dreptul de a trăi și a se dezvolta, ca consecință a dreptului natural, în modul precum crede că este folositor în interesul existenței sale.

Din examinarea legislațiilor europene în această materie se observă că femeia urmează condițiunea bărbatului, după cele mai multe din ele. *Lehr*, în importanta sa lucrare, privitoare la naționalitate, arată că treizeci de State stabilesc prin legile lor denationalizarea femeii prin căsătorie. Și, în urmă, legile cele mai noi preconizează aceeași regulă¹⁾.

2). După articolul 19 din codicele civil, ca și după articolul 19 din codicele francez, chestiunea este rezolvată în sensul pierderii naționalității de către femeie²⁾ soluțiune ce s'a urmat și de jurisprudență, sub imperiul zisului codice, al cărui text, cu drept cuvânt, este criticat de d. *Alexandresco*, pentru că în realitate femeia românească prin căsătoria sa cu un străin pierde numai calitatea naționalității sale de origină, iar dacă

1) *Lehr*, „La Nationalité dans les principaux Etats du Globe” pag. 12. Art. 5 cod. grec; art. 17 legea germană; art. 14 cod. italian; art. 11 legea polonă și art. 48 cod. civ. sârb.

2) *Art. 19 cod. civ. Rom.* „Româncea care se va căsători cu un străin, va urma condițiunii soțului său. Devenind văduvă ea va redobândi calitatea sa de românească”.

ea devine sau nu străină, aceasta nu se poate decide decât de legea țării bărbatului¹⁾.

După articolul 19 § 1 al legii franceze din 1889, modificator codicelui civil francez²⁾, femeia urmează condițiunea bărbatului, afară numai dacă căsătoria nu-i conferă naționalitatea bărbatului, în care caz rămâne franceză. Astfel, potrivit acestei dispozițiuni, legiuitorul francez este incompetent de a atribui femeii franceze naționalitatea soțului ei, legiuitorul francez, după cum spune *Weiss*, s'a conformat realității lucrurilor, stabilind că o asemenea femeie nu poate fi privită ca investită cu naționalitatea bărbatului de cât numai dacă legea personală a acestui din urmă a investit căsătoriei un efect atributiv de naționalitate; iar în caz contrar, ea nu poate fi considerată în Franța de cât ca străină, fără patrie sigură³⁾. În acest mod legea franceză din 1889, conform regulilor stabilite de legile italiană și portugheză, a prescripă regula că denaționalizarea femeii se produce în urma căsătoriei sale cu un străin numai dacă legea soțului stabilește între dânsii unitatea de patrie.

3). Situațiunea româncei, căsătorită cu un străin, a ocupat în special Adunările noastre legiuitoare cu ocaziunea votării articolului 38 al legii din 1924, și se pare că noul nostru legiuitor a introdus inovațiunile sale cu mai puțină timiditate, dar cu mai multă logică, de cât sunt propunerile de modificare în Camerele franceze din 1922 și 1924. Ambii legiuitori țin seamă de concepțiunile noi, ce domină materia și care înclină mai mult spre menținerea libertății individuale a femeii, dar legiuitorul nostru a dat atențiune deosebită principiului unității naționalității în familie.

Noul legiuitor nevoind să înlăture în totul această regulă tradițională a codicelui civil, stabilită sub imperiul vechilor principii constituționale, a creat un sistem propriu, căutând a concilia, pe cât este posibil, zisul principiu cu acel al libertății femeii, și consecințe acestei tendințe, prin dispoziția ce o consacără, presupune, în principiu, față de româncă, intențiunea ei de a-și schimba naționalitatea, dacă se căsătorește cu un străin, întru cât socoate că zisa unitate este una din condițiunile esențiale ale unei căsnicii traince. Și, numai dacă femeia, prin o declarațiune expresă arată că voește să rămână credincioasă naționalității sale de origine, îi permite a avea o naționalitate deosebită⁴⁾.

1) *Alexandresco*, „Cod. civ. rom.” I, pag. 374.

2) *Art. 19 legea din 1889 franceză*. „Femeia franceză care se căsătorește cu un străin, urmează condițiunea bărbatului său, afară numai dacă căsătoria nu-i conferă naționalitatea bărbatului, în care caz ea rămâne franceză. Dacă căsătoria este desfăcută prin moartea bărbatului său divorț, ea recapătă calitatea de franceză, cu autorizarea guvernului, dacă rămâne în Franța, sau dacă intră și voește a se fixa în țară”.

3) *Weiss*, „Droit international privé”, pag. 518.

4) *Art. 38 al legii rom. din 1924*. „Româncea devine străină prin căsătoria sa cu un străin, exceptându-se cazul când, după legea soțului, ea nu dobândește naționalitatea acestuia, sau când și-a rezervat naționalitatea română prin contractul matrimonial sau în lipsa acestuia, printr-o declarație expresă, făcută în formă autentică, înainte sau cu prilejul contractării căsătoriei”.

Propunerile în Senatul și Camera franceză din 1920 și 1924 tind să permită francezei a-și conserva naționalitatea.

Noua Constituțiune prevăzând în principiu egalitatea drepturilor politice pentru ambele sexe, era natural ca și la ocaziunea căsătoriei să se țină seamă de acest nou principiu constituțional și deci contra tradițiunii, să se permită căsătoria cu posibilitatea rămânerei soției la naționalitatea sa de origine, în cazul când dânsa manifestă formal această dorință. Intru cât în vederea noului legiuitor, spre a face parte și femeii de uzul libertății sale, principiul unității nu este de ordine publică, după cum dovedește excepțiunea ce a stabilit la zisul principiu, socotim, că în sistemul ce l'a întocmit a ajuns în modul cel mai logic de a împăca interesele ce sunt în joc; lăsând, pe deoparte, libertate absolută soției de a-și menține sentimentele sale românești, dacă manifestă această dorință, sau lăsând-o să urmeze condițiunea soțului străin, cu care va duce în viitor o viață comună, îi va purta numele, și vor crește împreună copii ce-i așteaptă. Totuși chestiunea ce ne preocupă este mult discutată și controversată. Astfel, în Italia, d. *Diana*, profesor la Universitatea din Turin, propune modificarea art. 10 § 1 al legii italiene din 13 Iunie 1922 asupra naționalității, care interzice femeii măritate de a obține o naționalitate diferită de aceea a soțului¹⁾.

4). În dezvoltarea și apărarea tezei legiuitorului, consacrată prin articolul 38 din lege, d. *Vladimir Athanasovici*, raportorul ei în Cameră, a spus că în interesul unității naționalității în familie s'a admis dispozițiunea actuală a legii, prin care se face excepțiune numai atunci când româncea declară că nu înțelege să capete naționalitatea soțului²⁾. Și din acest punct de vedere

Art. 13. „Femeia franceză care se căsătorește cu un străin, nu urmărește naționalitatea bărbatului decât numai dacă declară formal, în actul de căsătorie, dorința ei de a adopta această naționalitate în conformitate cu legea națională a bărbatului”. *Revue trimestrielle de droit civil*, Notes parlementaires; 1922, pag. 450 și 1924 pag. 768.

1) „*Revista di diritto commerciale*” 1922, I, pag. 123 și următorul.

2) Discuția în Cameră: *D. Athanasovici*, raportor:

„Vin la o chestiune, ridicată tot de d. Iunian, foarte gîngășă. D-sa, desigur, trebuie să fie adept al principiului egalității complete a drepturilor civile și politice ale femeilor, principiu care de altminterlea îl avem ce totți fiind că l'am consacrat în pactul nostru fundamental. Dar d-sa este grăbit. Văzând un proiect care se aduce și reglementează chestiunea naționalității femeii: când se căsătorește, dacă este româncă, cu un străin dacă este străină cu un român, ipoteze care sunt reglementate în lege în art. 38 și 40, d-sa spune: Deca pe femeia româncă care se căsătorește cu un străin o declarați străină? „Afară numai dacă ea declară că înțelege să rămână româncă” și s'a prevăzut în proiectul d-lui ministru aceas'a latitudine foarte frumoasă, pentru că este bazată pe principiul libertății voinței femeii, care îi dă dreptul să-și păstreze națiunea de origine când se mărită cu un străin. Dar d. Iunian nu e mulțumit; d-sa declară: nu este nevoie de declarație din partea româncei, femeia este româncă, și dacă se mărită cu un străin să rămână româncă fără a mai face vre-o declarație.

Orî cât am fi partizani a unei egalități a drepturilor civile dintre femeie și bărbat, când, însă, este vorba de femeia româncă care se căsătorește cu un străin există un principiu al unității de familie și trebuie această unitate să existe, iar când se face o excepțiune, cum o face proiectul prin art. 38 și 40 atunci româncea să declare ea că nu înțelege să capete naționalitatea soțului,

socot nefondată critica d-lui deputat *Iunian*, care a spus că legiuitorul nu putea să rămână de cât într-o procedare sau alta: sau ambi soți trebuiau supuși aceleiași legi, care nu poate fi de cât legea soțului, ca șef al familiei, sau îndreptățirea la o viață civilă egală a bărbatului și a femeii, stabilită prin noua Constituție trebuia să conducă pe legiuitor la sistemul opus, al lipsei de influență în căsătorie a naționalității soțului asupra celei a soției¹⁾.

Desigur că d. *Iunian* a fost mult inspirat de propunerile de legi, ce au fost depuse în Senatul francez, în 1916 și 1920, ce tind să permită francezei, căsătorită cu un străin, să conserve calitatea sa de franceză, contrar dispozițiunii articolului 19 al codului civil francez, care investeste pe franceză cu naționalitatea străinului ce l'a luat în căsătorie. După delberări importante, Senatul francez a admis conservarea naționalității de către femeie, în lipsa unei declarațiuni exprese că voeste să câștige naționalitatea soțului. Dacă legiuitorul nostru poate fi criticat pentru că a părăsit sistemul adoptat prin articolul 38 față de străină care se căsă-

căci altfel devine străină, în interesul unității în familie și pentru că nu este de dorit ca în sânul unei familii să fie diferență de naționalitate între soț și soție.

Când, mai târziu, se vor schimba lucrurile și capul familiei nu va mai fi soțul — căci poate că o să ajungem și la această situațiune — atunci, evident că se vor răsturna toate aceste principii, copiii vor avea naționalitatea soției, vor avea numele ei și toate consecvențele ce pot să rezulte din această schimbare. Dar, până atunci să primim starea de acum, căci nu am ajuns încă la acest progres, dacă progres ar fi.

Egalitatea drepturilor civile ale femeilor trebuie coordonată cu celelalte principii de drept civil, cât timp acestea nu sunt încă modificate²⁾.

(„Desbaterile Adunărilor legiuitoare”. Ediția Ministerului de justiție, 1924, pag. 255.

1) D-l *Iunian* în discuția de la Cameră:

„Ați făgăduit prin art. 6 din Constituție care spune: drepturile civile ale femeilor se vor stabili pe baza deplinei egalități a celor două sexe.

„Și, atunci, amintindu-vă acest lucru, când a fost vorba de influența căsătoriei asupra naționalității femeii române, ați prevăzut în art. 38: „căsătoria unei române cu un străin, nu-i atrage neapărat naționalitatea soțului, în cazul când femeia și-o rezervă în mod expres precisă. Dar nu ați tras consecința mai departe. „Când a fost vorba de-o femeie străină, care se căsătorește cu un român ați prevăzut în art. 4 că ea devine română”.

„Era poate mai interesant să vă preocupați de această categorie și să faceți excepțiune aci. Textul trebuie să prevadă că româna căsătorită cu un străin și păstrează naționalitatea de origină și o pierde numai în cazul când, printr'un act anterior contractării căsătoriei, sau prin chiar actul de căsătorie declară expres. Chiar în Franța curentul, pentru adoptarea soluțiunii susținută de mine, este foarte puternic și s'au depus chiar proiecte în Parlamentul francez prin care se tinde a se adopta această soluțiune, în ce privește naționalitatea, plecând dela considerația că este foarte greu să cereți femeii să manifeste un act de desolidaritate față de bărbat prin această rezervă expresă, cu privire la naționalitate, la care ar fi obligată, pe când e foarte simplu să se prevadă că și pierde naționalitatea de origină numai în cazul când declară expres că voeste să urmeze naționalitatea bărbatului, căci în acest caz dovedește că s'a înstrăinat de sentimentul românesc, și atunci cu atât mai bine dacă încetează de a fi română”.

(„Desbaterile Adunărilor legiuitoare” op. cit. pag. 209).

toarește cu un român, și căreia, prin articolele 4 și 40 din lege¹⁾ nu'i mai permite ași rezerva naționalitatea de origină, după cum învoește pe română, aducem o magii noului legiuitor, care în mod înțelept a știut să elucideze o chestiune vitală, ce a provocat atât de multe discuțiuni în Franța, în privința soluțiunii ce a dat în chestiunea românei căsătorită cu un străin. Legiuitorul român profitând atât de experiența trecutului cât și mai cu seamă de observațiunile interesante ce s'au făcut în Adunărilor legiuitoare franceze a introdus, în expresiuni deosebite și credem mai logice, acelaș sistem ca și cel propus a se înființa în Franța. Și, în adevăr, principiul fiind acelaș, se tinde numai a se schimba vechiul sistem tradițional. Deosebirea de păreri este numai la aplicarea principiului. Româna să devină străină prin căsătorie cu menținerea dreptului ei de ași rezerva naționalitatea de origină sau trebuie să fie menținută în vechia ei calitate cu drept de a opta pentru naționalitatea străină? Este mai rațional, credem a se proclama principiul schimbării de naționalitate, cu rezervă, precum a dispus legea română. După cum a spus și raportorul comisiunii Senatului francez, nu era de loc nimerit de a se menține neștirbită înstrăinarea românei, care, în viața conjugală cu un străin, poate încă să păstreze vechile sentimente naționale²⁾.

În rezumat, am dovedit în mod neîndoios, că sistemul noului nostru legiuitor și acel preconizat de Adunărilor franceze propovăduese aceeași idee a libertății de acțiune a femeii; căci, dacă zicem că femeia devine străină prin căsătorie, dar dacă voeste poate să rămână în naționalitatea sa de origină, ca în sistemul legii române, sau dacă precizăm, ca în sistemul francez, că femeia și conservă naționalitatea, dar dacă voeste poate trece la naționalitatea soțului, este acelaș lucru. Este dar lămurit că critica d-lui *Iunian*, cel puțin în ce privește articolul 38 din lege, este neîntemeiată; legiuitorul nostru dând soluția cea mai rațională și fiind în compania bună a celor mai de seamă cugetători francezi.

Noul legiuitor s'a folosit de critica pe care autorii o fac vechiului articol 19 din codicelul civil francez, identic cu articolul 19 din codicelul român, din cauză că acești coidei prevăd numai că româna, care se căsătorește cu un străin urmează condițiunea acestuia, uitând să se ocupe de cazul când legea bărbatului refuză de a se acorda soției naționalitatea acestuia. Și, astfel,

1) Art. 4 din lege: „Străina căsătorită cu un român devine română”.

Art. 40 din lege: „Străina care a dobândit calitatea de română, prin căsătorie și menține această calitate și după desfacerea căsătuirii... Nu se vorbește nimic în acest text despre posibilitatea străinei de ași conserva naționalitatea de origină. Propunătorii proiectului francez din 1924 sunt consecinți principiului adoptat, asimilând și femeia străină cu cea franceză sub raportul naționalității. În adevăr, art. 12 din proiect zice:

„Femeia străină care se căsătorește cu un francez, și conservă naționalitatea sa de origină, afară numai dacă în actul de căsătorie ea și-a manifestat voința sa de a deveni franceză sau dacă ea se guvernează de o lege națională în care femeia urmează obligator naționalitatea bărbatului său”. Asupra rezolvirii acestui text, critica d-lui *Iunian* devine discutabilă.

2) „Revue trimestrielle de dr. civ.” op. cit. 1922, pag. 451.

a introdus inovațiunea legiuitorului francez din 1889.

În aceste condițiuni, femeia româncă, soția unui străin, nu poate fi privită că a primit naționalitatea bărbatului de cât numai dacă legea personală a acestuia din urmă a atașat căsătoriei un efect atributiv de naționalitate, iar în cazul contrar ea rămâne româncă și continuă a se bucura de toate drepturile ce îi incumbă această calitate. *Foleville*, în comentarea articolului 19 al legii franceze din 1889, este de părere că dacă legea bărbatului refuză a-i acorda soției naționalitatea, femeia franceză trebuie să fie considerată și tratată în Franța ca fiind fără patrie¹⁾.

Dacă însă cesțiunea poate fi discutată sub imperiul legii franceze, influența căsătoriei asupra naționalității a fost lămurit concretizată prin noua formulare ce s'a dat textului respectiv, a cărui sens este, în spiritul legii italiene,²⁾ că femeia pierde naționalitatea de origină numai dacă câștigă pe aceea a bărbatului. Urmează, ca consecință, a dispozițiunii menționate, că româncă, chiar minoră, dar având capacitatea de a contracta căsătoria, pierde calitatea sa de româncă prin căsătorie, dacă voeste, cu toate că în principiu orice persoană trebuie să fie majoră ca să ajungă la schimbarea de naționalitate. Și, în fine, prin nulitatea căsătoriei, româncă este considerată că n'a fost nici odată străină.

6). În sistemul ce l'a admis, legiuitorul nou prevăzând posibilitatea ca soții să aibă naționalități diferite, era necesar de a reglementa și rezolvirea conflictelor între bărbat și femeie. Această lacună este completată prin articolul 5 al Proiectului, propus în Camera franceză, în cuprinsul următor:

1). Dacă bărbatul este francez, raporturile între soți vor fi guvernate de legea franceză, atât cele reciproce din drepturile și datoriile create prin căsătorie cât și cele privitoare la bunuri.

2). Dacă bărbatul este străin și femeia franceză, și ei și-au stabilit domiciliul în Franța în momentul celebrării căsătoriei, legea franceză se aplică în privința drepturilor și datoriilor reciproce între soți³⁾.

Neapărat că în interesul unei aplicațiuni uniforme a procedurii este nevoie de stabilirea unor norme în această materie.

7). Este adevărat că articolul 38 din lege nu se ocupă de fel de cesțiunea dacă în timpul căsătoriei condițiunea femeii poate sau nu fi schimbată prin naturalizare; dar, tăcerea legiuitorului ne conduce la ideea regulii ce menține libertatea individuală și care deci acordă femeii măritate dreptul de a se putea naturaliza.

Această soluțiune este cu atât mai întemeiată cu cât noul legiuitor nu găsește contrar ordinii publice ca soții să aibă naționalități diferite. Și, de altmăntrelea, femeia măritată poate să aibă tot interesul a-și schimba naționalitatea; și, câte odată a-și recăpăta naționalitatea de origină, după cum este cazul, prezentat Comi-

siunei de naturalizare, al d-nei Weller, româncă de o-ri-gină, care, căsătorită în 1922, a căpătat naționalitatea germană a soțului, și acum în urmă având a primi o succesiune imobiliară în țară, pe care conform legii în vigoare nu o poate obține de cât în calitate de româncă, a făcut cerere de a reveni la naționalitatea de origină. Astfel, potrivit dreptului comun, și în lipsa unui text prohibitiv, femeia româncă, căsătorită cu un străin, poate în cursul căsătoriei să revină la vechia ei naționalitate. Aceasta este și opiniunea Comisiunii de naturalizare.

8). Cesțiunea ce se mai pune este dacă femeia poate ojunge la realizarea naturalizării fără autorizarea bărbatului. Este cert că legiuitorul civil se ocupă numai de cesțiuni patrimoniale sub raportul autorizării maritale, în cât s'ar părea că autorizarea nu este necesară în cesțiuni cu caracter personal, ca naturalizarea. Unitatea de vederi în căminul conjugal nu se rezumă însă numai în afacerile ce privesc interesele materiale. Dacă ar fi astfel, legătura conjugală ar fi inspirată numai de considerațiuni materiale și n'ar fi, ca și ceiace este în realitate, o tovărășie bazată pe unire și armonie între două persoane, ce și propune a fi de acord în toată existența lor.

Din examinarea dispozițiilor legale ale Codicelui civil reiese că autoritatea maritală se referă la două feluri de interese deosebite: interesul moral, care stabilește dreptul bărbatului asupra persoanei soției și care privește: locuința împreună, ascultarea și credința și apoi interesul material, în baza căruia, se determină atribuțiunile bărbatului asupra bunurilor femeii. Chiar dacă legiuitorul civil n'a precizat formal necesitatea autorizării pentru cele ce se referă la interesul moral, se înțelege dela sine, după cum zice d. *Alexandresco*, că asemenea formalitate este necesară, căci dacă ea n'are capacitatea, în sistemul legii, de a face singură nici măcar un act de administrație, nu se poate pricepe cum ea ar putea să facă singură un act de o însemnătate mult mai mare, care are să schimbe statutul său personal¹⁾.

9). Dar o soție străină domiciliată în țară, o germană, cum ar fi cazul d-nei Weller, menționat mai sus, are nevoie de autorizarea soțului ei spre a-și recăpăta prin naturalizare, vechia sa naționalitate, de origine, aceea română?

După articolele 7 și 14 a legii de introducere a codicelui civil german relațiunile juridice personale ale soților germani se cercetează după legile germane, chiar când dânșii au domiciliul în străinătate; în cât în fața acestor texte, rezultând lămurit principiul personalității statutului de capacitate, urmează că femeia germană poate face singură toate actele vieții juridice, conform legii de origină, adică să se oblige și să stea în judecată fără autorizarea bărbatului sau să se naturalizeze aiurea; legea ei națională necerând asemenea concurs.

1) *Foleville*, „*Traité de la Naturalisation*”, pag. 384.

2) *Art. 14 cod. civ. italian*. „Femeia italiană pierde calitatea de cetățeană, prin căsătoria sa cu un străin, dacă prin faptul căsătoriei, câștigă naționalitatea acestui din urmă. Art. 17 leg. germ. din 1913.

3) „*Revue trimestrielle*”. Notes parlementaires 1924, pag. 768.

1) *Alexandresco*, „*Cod. civ. român*”, I, pagina 311. „Bărbatul, adaugă d-sa, are dreptul de a dobândi o naționalitate străină; și, deci același drept trebuie să-l aibă și femeia, pentru că căsătoria nu-i ridică bucurarea drepturilor sale, ci supune numai exercițiul acestor drepturi autorizării capului familiei”.

Judecătorul român, în cazul când validitatea unui act este diferit cercetării sale va trebui să aplice legea germană (art. 2 cod. civil), examinând numai dacă respectul legii străine nu atinge ordinea publică internă. Din acest punct de vedere, organizarea puterii maritale ocupând un loc important în constituirea și dezvoltarea familiei, este cert că, chiar dacă detaliile reglementării sale nu ating ordinea publică, totuși instituția în sine este de ordine publică pentru că nu se poate derogă de la ea prin convențiuni particulare¹⁾. În această ordine de idei, germanei i se va cere autorizarea soțului, în condițiunile legii teritoriale române.

Toț ceiace privește prerogativele bărbatului ca șef al legăturii conjugale fiind deci în afară de libertatea convențiunilor matrimoniale, ajungem la concluziunea că, în nici un chip, legiuitorul nu permite a se călca acest principiu. D. Alexandresco zice că societatea nu este pusă în primejdie prin faptul, că femeia măritată străină, capabilă după statutul său personal, este capabilă și în România²⁾. Soțotim, însă împreună cu distinși mei colegi dela Comisiunea de naturalizare, că admitând această soluțiune, ca statutul teritorial să cedeze înaintea celui personal, se aduce atingere instituțiunii pe care legiuitorul, cel puțin până acum, o pune deasupra libertății tuturor convențiunilor matrimoniale. Femeii străine i se va cere deci autorizarea soțului spre a ajunge la naturalizare³⁾.

19). Este adevărat că instituțiunea însăși a autorizării maritale nu mai este conformă spiritului timpului și după cum zice Laurent, codicele civil este ireformabil, în tot ceiace privește puterea maritală, conchizând că trebuie suprimată. Totuși, aceasta este o chestiune de reformă, fiind convinși că legiuitorul, în aplicațiunea principiilor de egalitate, stabilite de noua Constituțiune, va ține seamă și de orientările Codicelor civile german și italian, spre a introduce mai multă logică și să-l pună de acord cu realitatea⁴⁾.

Este timpul de a se introduce o lege matrimonială bazată pe principiul egalității sexelor, și, după cum spune d. Viviani: de a distruge această casă ingrătă și inospitalieră, unde toate privilegiile sunt a unui singur; unde, unul singur discentă, deliberează, comandă și are toate drepturile⁵⁾.

Continuele progrese, ca rezultat al experienței și schimbării moravurilor, vor aduce succesiv înrăuriri însemnate și în cadrul legislațiunii noastre.

Dimitrie G. Maxim

Președinte la Curtea de apel

1) *Morizot-Thibault*, „De l'Autorité maritale”, 1899, pag. 151.

2) *Alexandresco*, „Cod civil român”, I, pag. 141 No. 6, 167, 168, 765 No. 4 și 774: „Femeia capabilă după legea sa personală, nu va avea nevoie de autorizare în România”. A se vedea pe larg dezvoltarea controversei și jurisprudenței citată, în special la pag. 741.

3) A se vedea și *Lablé*, în *Clunet*, „Journal du droit international privé”, 1877 și 1880, pag. 187; 1901 pag. 971; *Weiss*, „Conflicts des lois” I, pag. 507 No. 3 și 4 și 509 No. 3.

4) *L. Lyon-Caen*, „La femme mariée allemande” pag. 287 și 375.

5) *Rapport de Viviani* au Congrès international des droits des femmes de 1900. „Compte rendu”, pag. 195.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I.

Audiența de la 29 Octombrie 1924

Președenția D-lui P. Hagiopol, Prim-președinte

Barlow & Jones L-ted cu Nathan Rosenberg

PERIMARE. — PĂRĂSIREA INSTANȚEI. — CAUZE NEIMPUTABILE PĂRTEI. — DACĂ POT IMPEDICA CURGEREA PELIMĂREI. — OFICIUL PLĂȚILOR EXTERNE. — ART. 257 PR. CIVILĂ.

Perimarea fiind o măsură creată de legiuitor în interesul public de a nu se lăsa judecățile fără sfârșit, deși la baza ei stă neglijența, totuși nu poate fi întreruptă altfel decât prin acele acte de procedură cari au un caracter contradictor sau când suspendarea este datorită unei imposibilități de a face actul cu caracter contradictor.

Astfel, împrejurarea că concumitent cu judecata unui apel, s'a urmat o judecată identică înaintea Oficiului plăților externe, nu poate constitui un act de procedură cu caracter contradictori și nici nu poate crea o imposibilitate care să împedice pe parte să facă diligențele în judecata apelului pentru a întrerupe perimarea printr'un act de procedură cu caracter contradictor.

No. 96.—Admisă cererea făcută de către femeia Barlow & Jones L-ted pentru a se declara perimat apelului făcut de Nathan S. Rosenberg în contra sentinței cu No. 70/922 a Trib. Ilfov S. II comercială.

Curtea,

Asupra cererii făcută de firma Barlow & Jones L-ted prin petiția înregistrată la No. 11081/924 de a se declara perimat apelul făcut de Nathan S. Rosenberg în contra sentinței cu No. 70/922 a Tribunalului Ilfov s. II comercială.

Având în vedere că din debaterile orale urmate în instanță și actele din dosar se constată: că Nathan S. Rosenberg în ziua de 2 Martie 1922 a făcut apel în contra sentinței cu No. 70/922 a Tribunalului Ilfov s. II-a comercială și termenul de înfățișare s'a fixat în ziua de 29 Aprilie 1922, când prin decizia No. 27 din acea zi s'a respins apelul ca nesusținut; că deciziunea fiind pronunțată cu recurs, firma Barlow & Jones L-ted a investit decizia cu titlul executor și a pus-o în executare; că, în contra executării acestei deciziuni, Nathan S. Rosenberg, cu petiția înregistrată la No. 5040 din 29 Mai 1922, a făcut contestație, căreia i s'a fixat termen de judecată la 20 Iunie 1922, dela această dată s'a amânat la 24 Iunie 1922, când s'a judecat amânându-se pronunțarea la 29 Iunie 1922 și atunci prin decizia comercială No. 51 s'a admis contestația, s'a anulat deciziunea No.

27/922 și toate actele de urmărire făcute pe baza ei, că firma Barlow & Jones L-ted, cu petiția înregistrată la No. 7973 din 31 Iulie 1922, a cerut și s'a fixat termenul de 12 Septembrie 1922, pentru judecarea apelului făcut de Nathan S. Rosenberg în contra sus menționatei sentințe și după mai multe termene care au avut loc, la 1 Octombrie 1923, prin jurnalul No. 3979 s'a scos pricina de pe rol, iar la 2 Octombrie 1924, reclamanta firmă prin petiția înregistrată la No. 11081/924 a introdus prezenta cerere de perimare.

Că, între timp, intervenise legea din 3 Iunie 1923, care reglementa plata datoriilor în valută forte și după cererea uneia din părți, se deduce diferendul lor judecării oficiului de plăți, care statuând asupra lui, hotărăște fiind discuție în privința quantumului datoriei, trimiterea acestei judecăți instanțelor ordinare.

Având în vedere susținerile părților consemnate prin concluziunile lor scrise.

Având în vedere că, după dispozițiile art. 257 pr. civilă, orice acțiune, opoziție, contestație, apel, recurs în Casație sau cerere de revizuire se va perima, după cererea părții interesate, dacă partea va lăsa să treacă doi ani dela cel din urmă act de procedură, termen care în materie comercială, conform dispozițiilor art. 903 c. com. este redus pe jumătate.

Având în vedere că Nathan S. Rosenberg obiectează că perimarea fiind o pedeapsă care se dă aceluia care este neglijent, perimare care nu operează deplin drept și trebuie să fie pronunțată de instanțele judecătorești, ea nu trebuie să aibă loc decât atunci când se poate imputa părții o neglijență; că în speță această afacere fiind dedusă în judecata oficiului de plăți, asupra căreia a intervenit o judecată contradictorie la 10 Iunie 1924, în asemenea caz procesul nu a fost lăsat în părăsire ne fiind neglijență, nu poate fi vorba de perimare.

Având în vedere că perimarea este o măsură riguroasă, care se aplică și în contra incapabililor, ea este întemeiată pe neglijența unei părți și creată de legiuitor în interesul public de a nu se lăsa judecățile fără sfârșit; că, deși la baza ei stă neglijența din aceasta nu se poate deduce că ea poate fi întreruptă altfel decât prin acele acte de procedură cari au un caracter contradictor, sau când suspendarea este datorită unei imposibilități de a face actul de procedură cu caracter contradictoriu.

Având în vedere că dacă este adevărat că paralel cu judecata apelului s'a urmat și o judecată identică înaintea Oficiului de plăți, faptul acesta nu constituie un act de procedură cu caracter contradictoriu și nici nu a creat lui Nathan S. Rosenberg o imposibilitate ea concomitent cu judecata dinaintea Oficiului de plăți, să facă și diligențele în judecata acestui apel de a întrerupe perimarea lui printr'un act de procedură cu caracter contradictoriu.

Că dar, așa fiind, întrucât din lucrările aflate în dosarul de fond se constată că apelul făcut de Nathan S. Rosenberg a fost lăsat dela data ultimului act de procedură în nelucrare de mai bine de un an și potrivit dispozițiilor art. 257 pr. civ. și dispozițiilor art. 903 c. com. urmează ca acest apel să fie perimat.

Având în vedere și cererea de cheltueli, pe care Curtea, apreciindu-le, le fixează la suma de 500 lei, pe care Nathan S. Rosenberg urmează a le plăti firmei Barlow & Jones L-ted.

Pentru aceste motive, redactate de d-l prim președinte, admite cererea de perimare.

Semnați: P. Hagiopol, Gr. Pherekide, N. Radovici.

CURTEA DE APPEL DIN BUCUREȘTI S. III-a

Audiența dela 23 Ianuarie 1925

Președinția d-lui D. G. Maxim, Președinte

T. Alinack & C-nie și alții cu S. Ionaș

PERIMARE. — PĂRĂSIREA INSTANȚEI. — CAUZE NEIMPUTABILE PĂRȚII. — DACĂ POT ÎMPEDICA CURGEREA PERIMĂREI — OFICIUL PLĂȚILOR EXTERNE. — ART. 257 P. CIVILĂ

Perimarea având consecințe grave în contra celorla față de cari își produce efectele, urmează că în examinarea condițiilor legale cari o produc, trebuie să se aibă în vedere dacă lăsarea în părăsire a instanței în termenul prescris de lege, poate fi imputată părții pretinsă neglijentă, iar nu unor împrejurări de natură să o facă să creadă că chestiunea litigioasă a primit o altă îndrumare, la altă instanță, în urma consințământului reciproc al părților, sau că a urmat o altă împedicare care ar justifica pe deplin inacțiunea părții în proces.

Ast-fel, deși se constată termenul de perimare împlinit de la ultimul act de procedură, totuși instanța nu va putea fi perimată, dacă se constată că ea a fost părăsită prin faptul că părțile au convenit să se adreseze altei instanțe — oficiul plăților externe — înaintea căruia afacerea este pendinte.

No. 13. Respinsă cererea făcută de către T. Alinack & C-nie Ștefan Popescu și Iosef Wilfried pentru perimarea apelului făcut de S. Ionaș contra sentinței cu No. 659/922 a trib. Ilfov S. II comercială.

S'au ascultat D-ii avocați Morgenstern și B. Ceua pentru intimării reclamații în cererea de perimare și V. Miculescu pentru apelantul p.â.ât.

Curtea,

Având în vedere cererile de perimare conexe făcute de către I. Alinack et C-nie, Ștefan V. Popescu și Iosef Wilfried prin care se pretinde a se declara perimat apelul făcut de S. Ionaș, comerciant din București, contra sentinței comerciale No. 659 din 31 August 1922 a Tribunalului Ilfov, Secția II-a comercială, prin care este obligat numitul apelant a plăti firmei Alinack suma de 9285 lire sterlinge, cu procente și cheltueli de judecată.

Având în vedere că, în fapt, după cum rezultă din dosarul cauzei se constată că apelul lui Ionaș a fost introdus la această secțiune la 28 Septembrie 1922, că după mai multe termene, la 5 Iulie 1923, judecata s'a amânat pentru 16 Octombrie 1923, în urma cererii făcute de Ionaș pe baza legii moratorului din 3 Iunie 1923, la care cerere nu s'a opus firma reclamantă Alinack, iar la termenul de 16 Octombrie 1923, iarăși firma reclamantă neopunându-se s'a admis de curte cererea debitorului Ionaș de a se regula prin oficiul plăților externe plata datoriei sale, stipulată în monetă cu valută superioară, amânându-se atunci cauza la 4 Decembrie 1923. La această dată neprezentându-se nici una din părți, s'a suspendat cauza, și n'a mai urmat nici o lucrare până la 5 Decembrie 1924, când mai întâi firma Alinack et C-nie, și apoi la 10 Decembrie 1924, d. S. V. Georgescu, în calitate de creditor gagist al firmei Alinack, și în fine la 14 Ianuarie 1925 Ioseph Wilfried, cesionar fideicomisar al zisei firme Alinack, au cerut cu toți trei prin petițiuni distincte perimarea apelului introdus de S. Ionaș, sub cuvânt că dela 4 Decembrie 1923, ultima dată când s'a înfățișat chestiunea în fața acestei secțiuni, n'a mai urmat nici un act de procedură cu caracter contradictor, astfel că urmează a fi hotărâtă perimarea zisului apel, lăsându-se în nelucrare mai mult de un an și fiind afacerea comercială.

Considerând că, în principiu, legiuitorul a prescris peremțiunea acțiunilor, ca o măsură de ordine publică contra tuturor acelor cari, reclamând un drept în justiție neglijează pricina și prelungesc astfel judecata mai mult de termenul prescris de lege menținând nesiguranța asupra drepturilor ce sunt în litigiu.

Considerând că peremțiunea în a doua instanță având ca efect de a da caracter de lucru judecat sentinței primei instanțe și deci decăderea prescrisă de legiuitor, având consecințe importante în contra acelor căror urmează a fi aplicată, este neîndoios, că în examinarea condițiilor legale, trebuie a se stabili că lăsarea în părăsire a instanței în termenul prescris de lege poate fi imputată părții pretinsă neglijență, iar nu unor împrejurări de natură să o facă să creadă că chestiunea litigioasă a primit o altă îndrumare la altă instanță, în urma consimțământului reciproc al părților, sau în fine că a urmat altă împiedicare ce ar justifica pe deplin inacțiunea părții în proces.

Considerând că din acest punct de vedere se stabilește în fapt cu suficientă că la ultimul termen când s'au înfățișat ambele părți, ele au convenit ca regularea plății datorită de Ionaș să fie făcută prin o altă instanță competentă, în baza legeri privitoare la regularea datoriilor particulare stipulate în monetă cu valută superioară, promulgată la 3 Iunie 1923, că acest din urmă consecință acestei înțelegeri formale nu s'a mai prezentat la termenul de 4 Decembrie 1923 ce a avut loc la această Curte, și că mai departe chestiunea ce face obiectul litigiului la această Curte, datorită de 9285 lire sterlinge se află încă pendine la oficiul sus zis al plăților particulare și că a fost desbătut în mai multe ședințe în cursul anului 1924, ultimul termen fiind la 26 Ianua-

rie 1925, după cum se dovedește din certificatul zisului oficiu No. 290 din 21 Ianuarie 1925, prezentat de Ionaș și alipit la dosarul cauzei.

Considerând că față cu cele constatate deși în realitate a trecut mai mult de un an, interval dela ultimul jurnal al acestei secțiuni dela 4 Decembrie 1923, fără ca apelantele Ionaș să stăruie a se da curs cercetării apelului său, totuși este pe deplin dovedit că dânsul era în tot dreptul să părăsească această instanță, întrucât a convenit formal cu creditorul său de a angaja o altă instanță — oficiu plăților externe — ce a fost sesizat și în fața căruia s'a desbătut și este actualmente pendinte afacerea.

Că, astfel, fiind cert că apelantului din această instanță Ionaș departe de a i se imputa vreo neglijență, care să poată a-i aduce vreo sancțiune ca aceea ce se cerea a fi pronunțată contră-i, se stabilește cu suficientă că dânsul a fost vigilent și că a continuat a îndeplini procedura la oficiu, unde chestiunea de care a fost sesizată Curtea va fi rezolvită.

Considerând că astfel cererea de perimare a numților urmează a fi respinsă ca neîntemeiată și a fi condamnați la cheltueli apreciate la 500 lei de fiecare.

Pentru aceste motive, redactate de d. Președinte, respinge.

Semnați: *D. G. Maxim. Luciliu Ștefănescu, N. N. Ioanid.*

Judecătoria ocolului rural Ciocchina-Ialomița

Ședința dela 18 Decembrie 1924

Președinția d-lui Aurel V. Sava, judecător

INFRAȚIUNE COLECTIVĂ.— MULTIME DELICVENTĂ.— IRESPONSABILITATE PARTIALĂ.— DISCUTABILITATEA PROBEI CU MARTORI.— ART. 238 C. PEN.

1. În mijlocul unei mulțimi agitate, alcătuită fără premeditare, în mod spontan, și ajunsă din cauza sugestiunii reciproce și din cauza autocunoasterii puterii și solidarității ei, la o mogenitate de patimă, infrafracțiunile comise de un individ sunt mai degrabă opera mediului decât a agentului. Acesta este în parte, mai mult sau mai puțin iresponsabil.

2. În materie de infrafracțiuni colective, proba cu martori, ori cât de categorice ar fi depozitiile, este îndelnică.

Cartea de judecată No. 915. Achitați înmăplăți preot M. B.ăcăcescu și Ion Enescu pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 238 c. penal.

Judecătoarea,

Asupra acțiunilor penale de față;

Având în vedere că prin rechizitoriul No. 5140 din 22 Iulie 1924 de Parchetul Trib. Ialomița s'a deschis ac-

ține publică pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 238 c. penal, împotriva preotului B. și învățătorului E., ambii din comuna Cocora jud. Ialomița;

Având în vedere că din întreaga instrucție urmată rezultă, în fapt, următoarele:

C., primarul comunei Cocora, voia să arendeze parte din islazul comunal, deși întreaga comună avea nevoie de islaz pentru vite. În ziua de 11 Mai 1924, imediat după amiază, se găseau înaintea casei primarului mai mulți săteni din Cocora ca să vorbească cu C. despre islaz. Erau în total vre-o treisprezece. Ei veniseră pe rând și fără vre-o înțelegere prealabilă. Între ei se aflau și G. A. etc. care voiau să arendeze ei islazul pentru folosința lor exclusivă și împotriva marelui majorității a consătenilor lor. A eșit din casă C. și sătenii l-au întreat despre islaz. C. a răspuns că islazul va fi arendat prin licitație publică. Expuși să rămână fără islaz pentru vite, aproape toți cei prezenți au început să roage pe primar să revie asupra hotărârii sale. S'a încins o discuție care a durat mai multă vreme. Între timp, sătenii, cari, fiind zi de sărbătoare, se aflau la cărciumi, au prins de veste și au început să vină și să se strângă în jurul grupului în care se afla C. Când au văzut lângă primar pe G. A. și pe alții, pe care ei îi bănuiau că s'au înțeles să arendeze islazul, sătenii s'au infuriat, astfel că cei bănuți au găsit prudent să dispară de acolo. Fuga lor n'a putut avea alt efect decât să înfierbânte mulțimea, s'o facă să se simtă solidară și puternică în fața primarului. Rugămintele deveneau protestări. Alături de toți sătenii, consilierii comunei îl rugau pe primar să cedeze. Acesta refuză. Mulțimea fu cuprinsă de furie, care creștea odată cu numărul, care în cele din urmă era de vre-o două sute de săteni. În mulțime apărură învățătorul E., iar puțin mai în urmă și preotul B., care venea de la o înmormântare. Preotul auzind despre ce este vorba lău și el parte consătenilor. La intervenția preotului, primarul C. îi răspunse insultându-l. Sătenii, care ajunseseră până la cel mai înalt grad de furie, se năpustesc asupra primarului, ca un singur om și caută, toți, să-l lovească. Neputând ajunge toți până la primar, în orbireea lor se lovesc unii pe alții. Când încăerarea se sfârșește, primarul se scoală plin de sânge, bătut crunt.

Considerând că, astfel cum s'au petrecut faptele, în speță, agresiunea nu poate fi considerată o operă individuală, ci mai degrabă o infracțiune colectivă, infracțiune tipică în ce privește legătura inițială dintre indivizii care o compun.

Acestei infracțiuni i-a lipsit condiția psihologică a primelor momente care în această materie este necunoașterea scopului pentru care se adună mulțimea atrasă în genere de simpla curiozitate. Lipsa acestei condițiuni n'a putut decât să accelereze desnodământul.

În speță, toți s'au adunat fără premeditare, dar chemați de aceiași nevoie reală simțită de toți; toți au simțit laolaltă aceeași normală nemulțumire față de nesatisfacerea cererii lor; deși omogenitate de simțire, a fost numai eterogenitate de intensitate; simțindu-se însă solidari, indivizii cimentati într-o idee unică s'au simțit puternici și „este firesc”, spune Scipio Sighele (La foule criminelle II me ed. Alcan, p. 89), „că o mie de indivizi adunați la întâmplare, conștienți de puterea lor și care se văd stăpâni unei situațiuni să creadă că au

dreptul să fie judecători și chiar călăi” „Atotputernicia subită și putința de a ucide” scrie Taine, (H. Taine. Les origines de la France contemporaine Hachette 2e ed. T. I p. 58) „sunt un vin prea tare pentru natura umană; vertigiuul vine, omul vede roșu și delirul său, termină în ferocitate”; de aceia indivizii și-au pierdut în speță, individualitatea. Ei s'au intrupat într'o mulțime, fiindă compexă și distinctă și o infracțiune violentă s'a comis;

Considerând că, dacă violența nu era premeditată, dacă mulțimea luată de vârtejul pasiunii a fost prada unui fenomen de sugestibilitate și dacă această mulțime a ajuns printr'o progresiune de emotivitate până la un maximum de ură, care a avut drept efect nu numai infracțiunea, ci chiar lovirea involuntară și oarbă a agresorilor între ei, — cum s'ar putea susține plina și absoluta responsabilitate a infracțiunii comise nu de o minte liberă, ci de o gândire inconștientă și întunecată; că, deci, potrivit ideilor antropologiei criminale moderne, care a găsit profund ecou mai ales în jurisprudența italiană, (Sc. Sighele op. citat, jurispr. arătată în partea III-a) trebuie să se recunoască, că în împrejurările de mai sus, individul sau indivizii, care au lovit pe reclamant, nu puteau lucra potrivit liberului lor arbitru; că nu poate fi vorba decât de o infracțiune colectivă; că pentru a satisface dreptul, această infracțiune colectivă trebuie, în principiu, să fie pedepsită, dar sentimentul cel mai elementar de justiție cere diminuarea responsabilității infractorilor (I. Tanoviceanu Dr. penal. T. II No. 1278);

Că, ținând seama de aceste principii, urmează a se examina culpabilitatea celor doi inculpați:

Având în vedere că, împotriva inculpatului învățător E., în tot cursul cercetărilor, nu s'a făcut vre-o declarație sau mărturie acuzatoare, exceptându-se, desigur, declarațiunile reclamantului, care, singure, nu pot constitui nici o dovadă;

Având în vedere că singura declarație care acuză fățiș pe preotul B. este aceea dată de martorul I. A. la primele cercetări, declarație asupra căreia numitul a revenit mai întâiu cu timiditate, în fața judecătorului de instrucție și categoric, după prestarea jurământului, înaintea instanței de judecată;

Având în vedere că martorul G. O., care a declarat înaintea șefului postului Cocora că a văzut pe preotul B. lovind pe reclamant, a revenit deasemeni asupra declarațiunii sale înaintea judecătorului de instrucție;

Considerând că „dacă s'ar lăa, printr'o alegere nefirească drept demne de crezare numai depozitiile prime ale acestor doi martori, depozitiți asupra cărora ei însă s'au revenit încă va trebui să se țină seamă că este generalmente admis în materie de infracțiuni colective că din cauza străgătelor, desordinei și atmosferei încărcate, depozitiile martorilor nu pot fi luate drept sigure și indiscutabile, chiar când aceste depoziti ar fi clare, concordante și categorice;

Că astfel fiind, aceste dovezi de culpabilitate echivalează cu o complectă lipsă de dovadă că inculpați s'ar fi făcut vinovați de fapta prevăzută și pedepsită de art. 238 c. p. și că în consecință numiții, potrivit art. 10 al. 2 pr. penală urmează a fi achitați.

Pentru aceste motive, achită.

Judecător, Aurel C. Sava.